

Més economia i menys Prozac

• S'ha d'abandonar el discurs catastrofista: Catalunya s'està adaptant bé a la mundialització

CARLES BONET*
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 3.08.07

Sembla que a Catalunya es viu un estat general de mal humor i depressió. Dic que sembla, perquè bé podria ser que només fossin *neures* dels polítics i del seu entorn (articulistes o tertulians) i no de l'ànim real de la gent. Per exemple, en l'últim informe de l'Eurobaròmetre realitzat per la Comissió Europea, se situa els catalans entre els més feliços d'Espanya, molt més satisfets, contra qualsevol pronòstic, que per exemple els andalusos. Aquest distanciament entre el pessimisme que cultiva el sistema polític i mediàtic i la percepció de la ciutadania potser és un factor que contribueix a la creixent abstenció. Ara bé, l'empipament de la dreta catalana, que ja dura tres anys llargs, no s'hauria d'haver contagiats tan fàcilment a la resta del sistema polític. Que una força política estigui de mal humor no vol dir que ho estigui Catalunya, i abans de recórrer al Prozac hi ha una alternativa més sana i natural: mirar les dades positives de l'economia catalana i la seva innegable capacitat per afrontar l'embat de la globalització.

I ÉS QUE les dades econòmiques dels últims anys, contràriament al que s'argumenta, no demostren cap debacle de la nostra economia. O, si més no, algunes dades fonamentals són molt positives, tenint en compte el canvi que han suposat la Unió Europea i la mundialització. Es diu que Madrid ens està derrotant. Efectivament, hi ha un enlairament de Madrid, però en un tipus d'economia principalment administrativa i constructora, no productiva com la nostra. I ja veurem quina economia serà la més apta per a la internacionalització.

Fa un parell d'anys, la presidenta de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), **Carmen Alcaide**, va comparèixer al Senat per analitzar l'economia espanyola des de la perspectiva de les diferents comunitats autònomes, un estudi que anualment publica l'INE en l'informe *Comptabilitat regional d'Espanya*.

D'acord amb l'informe del període 1995- 2003, **Alcalde** va concloure que "Catalunya ha estat la comunitat autònoma que més pes relatiu ha perdut en el conjunt de l'economia espanyola, ja que ha passat de ser el 18,9% del PIB espanyol al 18,3%. Al seu torn, la comunitat que més ha crescut ha estat Madrid, que ha passat de representar el 16,8% del PIB al 17,5%".

Vist així, l'informe sembla donar raó al fatalisme, però si s'estudia en detall se'n poden extreure importants consideracions. En primer lloc, la característica diferencial industrial catalana es manté en aquest període. Si bé és veritat que el seu pes en relació amb Espanya ha baixat lleugerament (del 27% al 26,5%), ho ha fet de forma relativament menor que el descens en el conjunt del PIB. A més a més, en els últims dos anys s'han registrat signes clars de recuperació, i en la direcció que marquen els temps.

En segon lloc, és clar que Catalunya continua sent "la fàbrica d'Espanya", ja que amb a penes el 16% de la població gairebé representa el 27% de la indústria. De fet, la seva activitat industrial segueix sent el doble que la de Madrid. Al seu torn, aquesta duplica Catalunya en administració pública. Si el pes de l'administració pública de Catalunya en relació amb el conjunt de l'Estat ha disminuït, i ha passat de l'11,9% al 10,9%, Madrid l'ha incrementat: del 20,7% al 21,4%.

Es dona, doncs, una simetria molt suggerent: Catalunya és el doble d'industrial que Madrid, i aquesta és el doble d'administrativa. Això és una realitat, encara que potser és abusiu sintetitzar-la dient que Madrid mana i que Catalunya produeix.

A aquestes dades gens negatives s'hi ha d'afegir les dels dos últims anys, en què s'adverteix un nou ímpetu industrial i exportador, com revela l'informe del juny passat de la Caixa Catalunya que destaca la fortalesa de l'economia catalana amb expectatives francament positives de creixement del PIB i de l'ocupació. Una nova expansió que protagonitzen la inversió productiva, les exportacions i la indústria. Si a això hi sumem les conclusions de les taules *input-ouput* d'intercanvis de béns i serveis realitzades per l'Institut

d'Estadística de Catalunya que certifiquen un gran increment del grau d'obertura a l'exterior i una menor dependència del mercat espanyol, haurem d'acceptar que l'economia catalana està donant senyals d'adaptar-se bé a la mundialització, que és del que es tracta.

NATURALMENT que s'ha de fugir de triomfalismes, més encara quan hi ha aspectes tan preocupants com una pèrdua més gran de terreny dels salaris en el repartiment de la renda que en els països del nostre entorn. Però, en general, hi ha motius suficients per tenir una visió optimista del futur de l'economia i de la societat catalana. La queixa sistemàtica, el victimisme, el complex de ser sempre els ofesos, potser són actituds conformades en el catalanisme del segle passat, quan el paradigma era la defensa de la producció catalana dins del mercat espanyol, però avui, en una economia mundialitzada, hem de donar pas a un catalanisme més competitiu, més desacomplexat, més propositiu.

*Senador de l'Entesa Catalana de Progrés